

е превърнала в едно посърнало и сякаш лишено от корени цвете, но заедно с виталността си е загубила и вътрешната си хармония и цялост. Но изглежда, че точно трагичната ѝ красота и тъга го заплениват още повече.

При Фани Хорн драмата на влюбената, ексцентрична и разглежена англичанка, потърсила като компенсация за лекомислените си връзки и душевна неудовлетвореност утехата на морфина, прераства в драма на пречистващата любов. Една обречена жена, която е способна да твори зло, е способна и да се *прероди* от любов и заради любов, показва авторът.

Обаянието на *фаталната власт и чар на жените*, осъдени от живота да бъдат различни от другите - греховно прекрасни и прекрасни в греха, има *фатална власт* над Д. Димов. Както в гръцките трагедии, техните образи в творбите му светят дори по-ярко при трагични конфликти и съдбовни недоразумения. За разлика от патриархалността и свенливата сексуалност на българина (според Ив. Хаджийски), той предпочита - поне в литературните си визии - не жената-майка и предана другарка в живота, а ИЗКУСИТЕЛКАТА. Тя може да бъде такава по неволя - принудена от обстоятелствата като Ирина или разкъсващо противоречива като „блатното цвете“ Елена от „Поручик Бенц“, напомняща ми с външната обреченост на битието си нещастната водна лилия на Вера Крижановская. Но нейната героиня е нещастна жертва на интриги, мъчеща се да се *изплъзне* от капаните на средата и неподходящите връзки. Обратно, Елена Петрашева не се страхува да предизвиква мъжете, дори когато това я води до самоунижение, и, сама нещастна, изпитва болезнена потребност да прави нещастни другите.

Личи, че авторът е прелъстен от своите тъжни и разблудни царкини, ако използваме стилистиката на друг един голям български литератор, привлечен от противоречието красота - поквара и даже красота - зло. И *много им прощава*, може би по силата на билейската максима, че те *много са обичали*. И пак в библейски контекст можем да кажем, че големият писател предпочита ЛИЛИТ пред Ева, преповтаряйки сякаш вековната жалба на мъжете: „Обичаме Лилит, живеем с Ева“. Избирайки Лилит - *равната на мъжа и богоравната*, създадена не от реброто Адамово, а заедно с него - и затова негова равностойна любима, приятелка и вдъхновителка за големи дела.

Но Лилит у Д. Димов е не хармоничната и вътрешно цялостна Вечна жена, а белязаната от бремето на съдбовна необикновеност,